

تاثیر بازی و ورزش بر روی مهارت های اجتماعی و حرکتی دانش آموزان دبستان

سمانه صادقی^۱ ، زهرا کریمی^{۲*} ، شیرین عالی^۳

^۱ دانشجوی کارشناسی آموزش ابتدایی دانشگاه فرهنگیان، اردبیل، ایران. samaniasadgi@gmail.com

^{۲*} دانشجوی کارشناسی آموزش ابتدایی دانشگاه فرهنگیان، اردبیل، ایران. Zahraakarimi79@gmail.com

^۳ استادیار، گروه علوم ورزشی و تربیت بدنی، دانشگاه فرهنگیان، تهران، ایران. Sh.alii@cfu.ac.ir

چکیده

هدف از انجام این پژوهش بررسی تاثیر بازی و ورزش بر روی مهارت های اجتماعی و حرکتی دانش آموزان دبستان می باشد. روش پژوهش در این مقاله روش کیفی از نوع مروری-توصیفی می باشد. داده های گردآوری شده با استفاده از مطالعات کتابخانه ای و مراجع به منابع معتبر به دست آمده است. پس از جمع آوری اطلاعات، نتیجه ای که از این تحقیق حاصل شد؛ این بود که دانش آموزان ورزشکار مهارت های حرکتی رشد یافته تری دارند؛ آنها در انجام مهارت های حرکتی سرعت بالا و انعطاف پذیری بیشتری از خود نشان می دهند. همچنین این دانش آموزان در مقایسه با دانش آموزان غیر ورزشکار رشد اجتماعی پیشرفته تری دارند. بازی نیز همچون ورزش بر روی مهارت های حرکتی و اجتماعی دانش آموزان تاثیر می گذارد. در حین بازی کودک یاد می گیرد که چگونه با دیگران ارتباط برقرار کند و از این طریق انواع مختلف و متنوع مهارت ها را می آموزد.

کلید واژه ها: بازی، تربیت بدنی، مهارت های اجتماعی- حرکتی، ورزش.

مقدمه

قادر است ضمن ایجاد سلامت جسمانی و رشد رفتارهای حرکتی به رشد رفتارهای اجتماعی کودکان نیز کمک کند و آنها را به سمت معیار های قابل قبول و مطلوب سوق دهد(فرخی و سیدزاده، ۱۳۸۱، به نقل از اصلانخانی، ۱۳۷۹). در واقع ورزش از طریق برنامه ها و فعالیتهای متنوع می تواند بستر خوبی برای بروز، تمرین، تغییر و تقویت توانایی های بلقوه عاطفی و اجتماعی دانش آموزان فراهم سازد. شرکت در فعالیتهای حرکتی و ورزشی فرصتهای زیادی برای پرورش فردی و اجتماعی به وجود می آورد.

اکثر تحقیقات که در این زمینه صورت گرفته بر روی تاثیر ورزش بر روی مهارت های حرکتی و اجتماعی تاکید دارند. البته باید دانست رشد حرکتی و رشد اجتماعی دو موضوع کاملا جدا از هم نیستند. زیرا حرکت جنبه روانی داشته و متغیرهای روانی در آن دخیل می باشند. در صورتی که رشد اجتماعی جنبه حرکتی دارد و موفقیت در انجام تکالیف اجتماعی مستلزم توانمندی حرکتی می باشد (فرخی، سیدزاده، ۱۳۸۱). گفته می شود مشارکت در ورزش و تربیت بدنی میتواند نقش مهمی در غنیسازی زندگی اجتماعی کودک و توسعه ی مهارت های ارتباطات اجتماعی ایفا

ورزش به تمامی گونه های فعالیت فیزیکی بدن گفته می شود که شرکت کنندگان آن می توانند به صورت منظم و سازمان یافته یا گاه به گاه در آن شرکت کنند و از آن برای بهبود تناسب اندام و تعادل روان و یا فراهم آوردن سرگرمی و تفریح بهره ببرند. ورزش یکی از فعالیت های بدنی و حرکتی است. ورزش یکی از فعالیت های نافع و موثری است که انسان را از دیرباز به سوی تعالی، سلامت جسمی و روحی سوق داده است و از طریق آن، می توان قابلیت های جسمانی، روانی و آثار مطلوب اجتماعی را کسب کرد(بهرامی، ۱۳۵۲). حرکت یک مفهوم بنیادی در ورزش است. به عبارت دیگر حرکت یک تجربه اساسی و محوری است که سراسر فعالیت های مربوط به حوزه تربیت حرکتی و ورزش را فرا گرفته است. انسان نیز نیازمند به حرکت و ناگزیر از حرکت است؛ منع انسان از حرکت نه تنها موجب توقف رشد بلکه سبب افسردگی، بروز رفتارهای ناهنجار و از دست رفتن شور و نشاط زندگی وی می گردد (نمازی زاده، سلحشور، ۱۳۸۷). بنابراین انجام فعالیت های ورزشی در صورتی که هدفمند و مناسب باشد